

SKLEP SODIŠČA PRVE STOPNJE (tretji senat)

z dne 14. decembra 2005*

V zadevi T-369/03,

Arizona Chemical BV, s sedežem v Huizenu (Nizozemska),

Eastman Belgium BVBA, s sedežem v Kallu (Belgija),

Resinall Europe BVBA, s sedežem v Bruggeju (Belgija),

Cray Valley Iberica, SA, s sedežem v Madridu (Španija),

ki jih zastopata C. Mereu in K. Van Maldegem, odvetnika,

tožeče stranke,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata X. Lewis, zastopnik, in F. Simonetti, zastopnica, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

* Jezik postopka: angleščina.

ob intervenciji

Republike Finske, ki jo zastopata T. Pynnä in A. Guimaraes-Purokoski, zastopnici,
z naslovom za vročanje v Luxembourg,

intervenientka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti akta, s katerim je Komisija zavrnila predlog tožečih strank za črtanje snovi kolofonija s seznama snovi, ki povzročajo preobčutljivost, iz Priloge I k Direktivi Sveta 67/548/EGS z dne 27. junija 1967 o približevanju zakonov in drugih predpisov v zvezi z razvrščanjem, pakiranjem in označevanjem nevarnih snovi (UL 196, str. 1), ter zaradi odškodninskega zahtevka za povrnitev nastale škode,

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (tretji senat),

v sestavi M. Jaeger, predsednik, J. Azizi, sodnik, in E. Cremona, sodnica,

sodni tajnik: E. Coulon,

II - 5846

sprejema naslednji

Sklep

Pravni okvir

1. *Upoštevne določbe iz Pogodbe ES*

¹ V členu 95 ES je določeno:

„1. Z odstopanjem od določb člena 94 in kadar ta pogodba ne določa drugače, se za doseganje ciljev iz člena 14 uporabljajo v nadaljevanju navedene določbe. Svet v skladu s postopkom iz člena 251 in po posvetovanju z Ekonomsko-socialnim odborom sprejme ukrepe za približevanje določb zakonov in drugih predpisov v državah članicah, katerih predmet je vzpostavitev in delovanje notranjega trga.

[...]

3. Komisija ima v svojih predlogih iz odstavka 1, ki zadevajo zdravje, varnost, varstvo okolja in varstvo potrošnikov, za izhodišče visoko raven varstva, pri čemer zlasti

upošteva nova dognanja na podlagi znanstvenih dejstev. V okviru svojih pristojnosti si tudi Evropski parlament in Svet prizadevata za doseganje tega cilja.

[...]“

2. Razvrstitev med nevarne snovi

- 2 Z Direktivo Sveta 67/548/EGS z dne 27. junija 1967 o približevanju zakonov in drugih predpisov v zvezi z razvrščanjem, pakiranjem in označevanjem nevarnih snovi (UL 196, str. 1), kakor je bila spremenjena z Direktivo Sveta 92/32/EGS z dne 30. aprila 1992 (UL L 154, str. 1), so določena pravila glede trženja nekaterih „snovi“, ki so opredeljene kot „kemičn[i] element[i] in njihove spojine v naravnem stanju ali pridobljen[i] v kakršnem koli proizvodnem procesu, vključno z vsemi dodatki, potrebnimi za ohranjanje obstojnosti izdelkov, in vsako nečistoto, nastalo v uporabljenem procesu, vendar brez vsakršnih topil, ki se lahko ločijo, ne da bi to vplivalo na obstojnost snovi ali spremembo njene sestave“.
- 3 Direktiva 67/548 je bila po sprejetju večkrat spremenjena, nazadnje z Uredbo Sveta (ES) št. 807/2003 z dne 14. aprila 2003 o prilagoditvi določb glede odborov, ki pomagajo Komisiji pri uresničevanju njenih izvedbenih pooblastil, predvidenih v aktih Sveta, ki se sprejemajo v postopku posvetovanja (soglasje), Sklepu 1999/468/ES (UL L 122, str. 36) in Direktivo Komisije 2004/73/ES z dne 29. aprila 2004 o devetindvajsetem prilagajanju Direktive Sveta 67/548/EGS (UL L 152, str. 1).

4 V členu 4(1) Direktive 67/548, kakor je bila spremenjena (v nadaljevanju: Direktiva 67/548), je določeno, da se snovi razvrščajo na podlagi lastnosti, ki jih imajo same po sebi, po kategorijah, opredeljenih v členu 2(2).

5 Na podlagi člena 2(2) so „[n]aslednje snovi [...] ‚nevarne‘ v smislu te direktive:

[...]

(k) snovi in pripravki, ki povzročajo preobčutljivost: snovi in pripravki, ki lahko, če se vdihavajo ali prodrejo v kožo, sprožijo reakcijo preobčutljivosti, tako da nadaljnja izpostavljenost snovi ali pripravku povzroči značilne škodljive učinke;

(l) rakotvorne snovi in pripravki: snovi in pripravki, ki lahko, če se vdihavajo, zaužijejo ali prodrejo v kožo, povzročijo raka ali povečajo možnosti za njegov nastanek;

(m) mutagene snovi in pripravki: snovi in pripravki, ki lahko, če se vdihavajo, zaužijejo ali prodrejo v kožo, povzročijo dedne genetske okvare ali povečajo možnosti za njihov nastanek;

(n) snovi in pripravki, ki so strupeni za razmnoževanje: snovi in pripravki, ki lahko, če se vdihavajo, zaužijejo ali prodrejo v kožo, sprožijo ali povečajo možnosti za pojav nedednih škodljivih učinkov na potomcih in/ali poškodbe moških ali ženskih razmnoževalnih funkcij ali sposobnosti razmnoževanja;

[...]“

- 6 V členu 4(2) je določeno, da se „[s]plošna načela razvrščanja ter označevanja snovi in pripravkov [...] uporabljajo v skladu z merili v Prilogi VI, razen če so nasprotno zahteve za nevarne pripravke opredeljene v posebnih direktivah“.
- 7 V členu 4(3) je določeno:

„Priloga I vsebuje seznam snovi, razvrščenih v skladu z načeli iz odstavkov 1 in 2, skupaj z njihovo usklajeno razvrstitvijo in označevanjem. Sklep o tem, ali se snov vnese v Prilogo I skupaj z usklajeno razvrstitvijo in označevanjem, se sprejme v skladu s postopkom iz člena 29.“

- 8 Če je snov razvrščena kot „nevarna“, je treba kot prvi pogoj za trženje zagotoviti predpisano označevanje na embalaži, ki zlasti vključuje znake za nevarnost, standardne stavke, ki označujejo posebna tveganja, izhajajoča iz nevarnosti, s katero je povezana uporaba snovi (R-stavke), in standardne stavke, ki zadevajo varno uporabo snovi (S-stavke). Glede R-stavkov je v členu 23(2) Direktive 67/548 natančneje določeno:

„Vsaka embalaža jasno in neizbrisno prikazuje naslednje:

[...]

- (d) standardne stavke (R-stavke), ki označujejo posebna tveganja, izhajajoča iz nevarnosti, s katero je povezana uporaba snovi. Formulacija teh stavkov je

v skladu s formulacijo, določeno v Prilogi III. R-stavki, ki jih je treba uporabiti za vsako snov, so takšni, kakor je navedeno v Prilogi I [...]"

9 V točki 1.1 Priloge VI k Direktivi 67/548 je določeno:

„Namen razvrščanja je ugotoviti fizikalno-kemijske, toksikološke in ekotoksikološke lastnosti snovi in pripravkov, ki lahko predstavljajo tveganje pri običajnem ravnanju z njimi ali njihovi uporabi. Če ima snov ali pripravek katero koli nevarno lastnost, je treba zaradi varovanja uporabnika, prebivalstva ter okolja snov oziroma pripravek označiti, da opozarja na to nevarnost ali nevarnosti.“

10 V tretjem pododstavku točke 1.7.2 Priloge VI je določeno:

„Brez poseganja v člen 6 se lahko vloži predlog za vnos začasne razvrstitve v Prilogo I, če pri izvajanju zgornjega postopka pride do zaskrbljenosti zaradi morebitnih neskladij. Predlog je treba nasloviti na eno od držav članic, spremljati pa ga morajo ustrezni strokovno utemeljeni podatki (glej tudi poglavje 4.1).“

11 V točki 4.1.2 Priloge VI je določeno:

„Če ima proizvajalec, distributer ali uvoznik na razpolago informacije, ki kažejo na to, da je treba snov razvrstiti in označiti v skladu z merili iz poglavja 4.2.1, 4.2.2 ali

4.2.3, mora to snov začasno označiti v skladu s temi merili na podlagi ocene dokazov s strani pristojne osebe.“

12 Na podlagi točke 4.1.3 mora „[p]roizvajalec, distributer ali uvoznik [...] državi članici, v kateri se snov da v promet, čim prej predložiti dokument, ki povzema vse ustrezne informacije [...]“

13 V točki 4.1.4 je pojasnjeno:

„Poleg tega mora proizvajalec, distributer ali uvoznik, ki ima nove podatke, pomembne za razvrstitev in označitev snovi v skladu z merili iz poglavja 4.2.1, 4.2.2 ali 4.2.3, čim prej predložiti te podatke državi članici, v kateri se snov daje v promet.“

14 V točki 4.1.5 je določeno:

„Da bi čim prej dobili usklajeno razvrstitev za Skupnost s postopkom iz člena 28 te direktive, naj države članice, ki imajo na razpolago ustrezne informacije, ki utemeljujejo razvrstitev snovi v eno od teh skupin, če jih predloži proizvajalec ali ne, čim prej posredujejo take informacije Komisiji, skupaj s predlogi za razvrstitev in označevanje.“

Komisija drugim državam članicam posreduje predlog razvrstitve in označevanja, ki ga prejme. Katera koli država članica lahko od Komisije zahteva informacije, ki jih je ta prejela.

[...]“

- 15 V točkah 4.2.1 („Rakotvorne snovi“), 4.2.2 („Mutagene snovi“) in 4.2.3 („Snovi, strupene za razmnoževanje“) Priloge VI so navedene škodljive lastnosti obravnavanih nevarnih snovi v smislu točk od (l) do (n) člena 2(2), ki so razdeljene v tri kategorije glede na dejansko ali domnevano tveganje.
- 16 Nazadnje je s členom 14(1) Direktive 67/548 gospodarskim subjektom, ki so že prijavili snov, naložena obveznost nadaljnjega informiranja pristojnih nacionalnih organov. V členu 14(2) je določeno, da morajo uvozniki zagotoviti, da proizvajalec s sedežem zunaj Skupnosti in njegov izključni zastopnik, ki je uvozil in prijavil zadevno snov v skladu s členom 2(1)(d), izpolnjujeta nekatere pogoje.

3. *Prilagajanje Direktive 67/548 tehničnemu napredku*

- 17 V členu 28 Direktive 67/548 je določeno:

„Spremembe, potrebne za prilagoditev prilog tehničnemu napredku, se sprejmejo v skladu s postopkom, določenim v členu 29.“

- 18 V praksi velja, da se Komisija, ko začne delati na prvem osnutku ukrepov za prilagoditev Direktive 67/548 tehničnemu napredku, posvetuje z delovno skupino za razvrščanje in označevanje (v nadaljevanju: delovna skupina). To skupino sestavljajo strokovnjaki s področja toksikologije in razvrščanja, ki jih imenujejo države članice, predstavniki kemijske industrije in predstavniki industrijske veje, ki jo obravnavani proizvodi posebej zadevajo. Po posvetovanju z delovno skupino Komisija predloži osnutek ukrepov odboru, ustanovljenemu na podlagi člena 29 Direktive 67/548 (v nadaljevanju: regulativni odbor).
- 19 V členu 29 Direktive 67/548, kakor je bil spremenjen z Uredbo št. 807/2003, je določeno:

„1. Komisiji pomaga odbor.

2. Pri sklicevanju na ta člen se uporabljata člena 5 in 7 Sklepa 1999/468/ES.

Obdobje iz člena 5(6) Sklepa 1999/468/ES znaša tri mesece.“

- 20 V členu 5 Sklepa Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil (UL L 184, str. 23) je pod naslovom „Regulativni postopek“ določeno:

„1. Komisiji pomaga regulativni odbor, ki ga sestavljajo predstavniki držav članic, predseduje pa mu predstavnik Komisije.

2. Predstavnik Komisije predloži odboru osnutek potrebnih ukrepov. Odbor da svoje mnenje o osnutku v roku, ki ga lahko določi predsednik glede na nujnost zadeve. Odbor poda mnenje z večino, ki jo določa člen 205(2) [ES] za sprejemanje odločitev Sveta na predlog Komisije. Glasovi predstavnikov držav članic v odboru se ponderirajo na način iz navedenega člena. Predsednik ne glasuje.

3. Brez poseganja v člen 8 Komisija sprejme predvidene ukrepe, če so v skladu z mnenjem odbora.

4. Če predvideni ukrepi niso v skladu z mnenjem odbora ali če mnenje ni bilo dano, Komisija nemudoma predloži Svetu predlog ukrepov, ki naj se sprejmejo, in obvesti Evropski parlament.

5. Če Evropski parlament meni, da predlog, ki ga je predložila Komisija na podlagi temeljnega akta, sprejetega v skladu s postopkom iz člena 251 [ES], presega izvedbena pooblastila, ki so predvidena v tem temeljnem aktu, Svet seznanj s svojim stališčem.

6. Svet lahko, kadar je to potrebno zaradi takšnega stališča, predlog sprejme s kvalificirano večino v roku, določenem v posameznem temeljnem aktu, ki pa v nobenem primeru ne sme biti daljši od treh mesecev od datuma predložitve stališča Svetu.

Če v tem roku Svet s kvalificirano večino nasprotuje predlogu, ga Komisija ponovno preuči. Komisija lahko Svetu predloži spremenjen predlog, ponovno predloži svoj predlog ali predloži zakonodajni predlog na podlagi Pogodbe.

Če po izteku navedenega roka Svet niti ne sprejme predlaganega izvedbenega akta niti predlogu izvedbenih ukrepov ne nasprotuje, sprejme predlagani izvedbeni akt Komisija.“

- 21 Direktiva 67/548 ne vsebuje posebnih določb za črtanje snovi, ki ne izpolnjuje več upoštevnihi meril tveganja, s seznama nevarnih snovi. Vendar je v členu 5 Direktive 67/548, ki se nanaša na „[o]bveznosti držav članic“, v odstavku 2 določeno, da se nekateri potrebni ukrepi, ki so jih sprejele države članice, „uporabljajo, dokler je snov na seznamu v Prilogi I ali dokler se sklep, da se ne uvrsti na seznam, ne sprejme v skladu s postopkom iz člena 29“.

Dejansko stanje in postopek

- 22 Tožeče stranke proizvajajo in prodajajo kolofonijo in njene derivate.
- 23 Kolofonija je naravna snov, ki se pridobiva iz borov in se uporablja zaradi lepilnih in hidrofobnih lastnosti. Najdemo jo v sestavi številnih proizvodov, na primer papirja, lepil, barv in kozmetike.
- 24 Na podlagi Direktive Komisije 93/72/EGS z dne 1. septembra 1993 o devetnajsti prilagoditvi tehničnemu napredku Direktive 67/548/EGS (UL L 258, str. 29) je bila kolofonija v Prilogi I k Direktivi 67/548 razvrščena kot snov, ki povzroča občutljivost dihalnih poti in kože, za katero se uporablja stavek R 42/43, ki pravi: „Lahko povzroči preobčutljivost pri vdihavanju in v stiku s kožo.“

- 25 Na podlagi Direktive Komisije 94/69/ES z dne 19. decembra 1994 o enaindvajseti prilagoditvi tehničnemu napredku Direktive 67/548/EGS (UL L 381, str. 1) je bila kolofonija črtana iz razreda R42. Kolofonija je kljub temu ostala vpisana v Prilogo I kot snov, ki lahko povzroči preobčutljivost in jo je treba zato označevati s stavkom, ki opozarja na tveganje R 43: „Stik s kožo lahko povzroči preobčutljivost.“ Glede označevanja mora biti proizvod opremljen z znakom Xi („dražilno“) ter zaznamki S 2 („Hraniti izven dosega otrok.“), S 24 („Preprečiti stik s kožo.“) in S 37 („Nositi primerne zaščitne rokavice.“). Na podlagi prvega pododstavka člena 2 Direktive 94/69 so morale države članice zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev z zadevno direktivo, sprejeti najpozneje do 1. septembra 1996. Taka razvrstitev je še vedno veljavna.
- 26 Tožeče stranke so po tej spremembi zbrale podatke in znanstvene utemeljitve, ki so jih predložile Evropskemu uradu za kemikalije in delovni skupini in s katerimi so želele dokazati, da razvrstitev kolofonije pod zaznamek R 43 znanstveno ni pravilna ter da lahko učinke preobčutljivosti povzroči samo oksidirana oblika kolofonije, ki je ločena snov.
- 27 Delovna skupina je na sestanku oktobra 1999 menila, da je črtanje kolofonije s seznama „znanstveno utemeljeno“. Vendar je hkrati dodala, da bi se s takim črtanjem „znižala raven varstva, določena v trenutnem zakonodajnem okviru, in nadzornih sredstev, ki so na voljo“. Poleg tega se je odločila „nadaljevati raziskave, da bi poiskala rešitev v okviru direktiv o snoveh in pripravkih, ki bi bila znanstveno pravilnejša in bi bila z njo ohranjena raven varstva“.
- 28 Septembra 2002 je delovna skupina ponovno ugotovila, da bi se s črtanjem kolofonije s seznama, čeprav bi bilo to „znanstveno utemeljeno“, „znižala raven varstva, določena v trenutnem zakonodajnem okviru, in nadzornih sredstev, ki so na voljo“. Zato je delovna skupina sklenila, da kolofonije „ni mogoče črtati s seznama

snovi z lastnostmi, ki povzročajo preobčutljivost, in o tem na podlagi obstoječih podatkov ni več mogoče razpravljati“.

29 Tožeče stranke so z dopisom z dne 23. junija 2003 od Komisije zahtevale, naj sprejme potrebne ukrepe za črtanje kolofonije s seznama snovi, ki povzročajo preobčutljivost kože.

30 V dopisu z dne 20. avgusta 2003 (v nadaljevanju: izpodbijani akt) je Komisija tožečim strankam zlasti pojasnila, da sveža kolofonija ob vnosu na trg in uporabi pride v stik s kisikom iz zunanjega zraka in zato reagira na sestavine, ki povzročajo preobčutljivost: kolofonija tako običajno vsebuje oksidirano kolofonijo, ki povzroča preobčutljivost. V izpodbijanem aktu je še navedeno, da „kolofonija šteje za enega od desetih glavnih alergenov“. Komisija je nazadnje menila, da tožeče stranke niso predložile „razlogov, s katerimi bi bilo mogoče utemeljiti črtanje kolofonije s seznama“.

31 Tožeče stranke so 29. oktobra 2003 v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložile to tožbo, s katero Sodišču prve stopnje predlagajo, naj:

— razglasi ničnost izpodbijanega akta;

— ugotovi, da je vnos kolofonije v Prilogo I k Direktivi 67/548 nezakonit;

- podredno na podlagi člena 241 ES odloči, da se vnos kolofonije v Prilogo I k Direktivi 67/548 za tožeče stranke ne uporablja;

- toženi stranki naloži povrnitev škode, nastale zaradi sprejetja izpodbijanega akta;

- toženi stranki naloži plačilo stroškov.

³² Tožeče stranke so z ločeno vlogo, ki je bila v vpisnik sodnega tajništva vpisana 27. novembra 2003, na podlagi členov 242 ES in 243 ES vložile predlog za izdajo začasne odredbe. Predsednik Sodišča prve stopnje je s sklepom z dne 16. januarja 2004 v zadevi Arizona Chemical in drugi proti Komisiji (T-369/03 R, Recueil, str. II-205) ta predlog zavrnil.

³³ Tožena stranka se je z ločeno vlogo, ki jo je v sodnem tajništvu Sodišča prve stopnje vložila 4. februarja 2004, sklicevala na ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114 Poslovnika Sodišča prve stopnje. Tožeče stranke so 12. marca 2004 predložile stališča o tem ugovoru.

³⁴ Republika Finska je z vlogo, ki je bila v vpisnik sodnega tajništva Sodišča prve stopnje vpisana 12. marca 2004, predlagala, naj se ji v tem postopku dovoli intervencija v podporo toženi stranki.

³⁵ Predsednik tretjega senata Sodišča prve stopnje je s sklepom z dne 16. julija 2004 dovolil to intervencijo. Intervenientka je 15. septembra 2004 vložila intervencijsko vlogo.

Pravno stanje

- 36 V skladu s členom 114(1) Poslovnika lahko Sodišče prve stopnje, če stranka to predlaga, odloči o nedopustnosti, ne da bi odločalo o utemeljenosti zadeve. V skladu s členom 114(3) se predlog obravnava ustno, razen če Sodišče prve stopnje ne odloči drugače. Sodišče prve stopnje v obravnavanem primeru meni, da je dovolj seznanjeno z listinami v spisu in da ni treba začeti ustnega postopka.
- 37 Ugovor nedopustnosti, na katerega se sklicuje tožena stranka, zadeva predlog za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta, odškodninski zahtevek in nazadnje tudi ugovor nezakovitosti, na katerega se sklicujejo tožeče stranke na podlagi člena 241 ES.

1. *Dopustnost predloga za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta*

Trditve strank

- 38 Tožena stranka, ki jo podpira intervenientka, meni, da je predlog za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta nedopusten.
- 39 Tožeče stranke Sodišču prve stopnje na podlagi člena 114(4) Poslovnika najprej predlagajo, naj v skladu s sodno prakso (sodbe Sodišča z dne 27. oktobra 1977 v združenih zadevah Giry proti Komisiji, 126/75, 34/76 in 92/76, Recueil, str. 1937; z dne 28. septembra 1983 v združenih zadevah Rosani in drugi proti Svetu, od 193/82 do 198/82, Recueil, str. 2841; z dne 15. marca 1984 v zadevi Tradax proti Komisiji, 64/82, Recueil, str. 1359, in z dne 20. marca 1997 v zadevi Francija proti Komisiji,

C-57/95, Recueil, str. I-1627, točki 9 in 10) zadevo takoj začne obravnavati po temelju, saj sta zakonodaja na tem področju in njihov pravni položaj posebej kompleksna. Sodišču prve stopnje podredno predlagajo, naj na podlagi člena 114(3) Poslovnika odloči, da bo nadaljevanje postopka glede ugovora nedopustnosti ustno, in naj določi datum obravnave. Tožeče stranke menijo, da iz načel zakonitosti in pravice do učinkovitega pravnega sredstva vsekakor izhaja, da bi moralo Sodišče prve stopnje kot „najvišji pritožbeni organ“ v tem primeru obravnavati utemeljenost zadeve.

40 Tožeče stranke trdijo, da je predlog za razglasitev ničnosti dopusten na podlagi četrtega pododstavka člena 230 ES, saj je bil izpodbijani akt, ki ga je podpisal direktor, naslovljen neposredno nanje in je bilo z njim dokončno in uradno odločeno o stališču tožene stranke glede njihovega „natančnega in uradnega“ predloga. V tem okviru naj bi bila na podlagi ustaljene sodne prakse posebna oblika, v kateri je bil akt sprejet, brezpredmetna, saj je treba o možnosti izpodbijanja z ničnostno tožbo odločati na podlagi vsebine zadevnega akta. Poleg tega naj o dokončnosti izpodbijanega akta ne bi bilo mogoče podvomiti samo zato, ker so presojo, ki jo vsebuje, podale službe Komisije (sklep Sodišča prve stopnje z dne 4. maja 1998 v zadevi BEUC proti Komisiji, T-84/97, Recueil, str. II-795, točka 48). Tožeče stranke poleg tega menijo, da jim kot naslovnici izpodbijanega akta ni treba dokazovati, da jih ta „neposredno in posamično“ zadeva v smislu člena 230, četrta odstavek, ES.

41 Dalje, tožeče stranke menijo, da izpodbijanega akta ni mogoče šteti za samo pripravljalen ali zakonodajen ukrep, ki ga ne bi bilo mogoče izpodbijati z ničnostno tožbo. Po mnenju tožečih strank je izpodbijani akt upravni akt z obveznimi pravnimi učinki, saj je tožena stranka v njem podala dokončno presojo predloga za črtanje s seznama in upoštevni podatkov, ki so jih tožeče stranke predložile v podporo temu predlogu; z zadevnim aktom je bil ta predlog zavržen in tako končan upravni postopek preučitve kolofonije (sodba Sodišča z dne 11. novembra 1981 v zadevi IBM proti Komisiji, 60/81, Recueil, str. 2639, točka 10, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 10. julija 1990 v zadevi Automec proti Komisiji, T-64/89, Recueil, str. II-367, točka 42). Komisija naj bi namreč v okviru pooblastil, ki so ji dodeljena z Direktivo 67/548, opravila upravno presojo ob pomoči delovne skupine in podjetij

iz obravnavanega sektorja, katerih sodelovanje naj bi bilo nujno potrebno zaradi predložitve podatkov ter njihovih izkušenj in strokovnega znanja glede zadevnih proizvodov.

42 Poleg tega naj bi tožena stranka napačno menila, da tožeče stranke v postopku razvrščanja nimajo nobene vloge, saj je Komisija v poročilu o uporabi Direktive 67/548 sama izrecno priznala, da „harmonizirano“ razvrščanje in označevanje zagotovi delovna skupina, ki jo sestavljajo strokovnjaki Komisije in držav članic, s sodelovanjem industrije“, ter da „[so] obravnavane industrijske kemikalije predlagale države članice in v manjšem obsegu industrija“. Tožeče stranke menijo, da tožena stranka tudi ne upošteva obsega člena 14 Direktive 67/548, s katerim naj bi bila toželim strankam naložena obveznost, da pristojne organe obvestijo o „novih dognanjih, [...] za katere je utemeljeno pričakovati, da [so] z njimi seznanjen[e]“. V obravnavanem primeru naj bi tožeče stranke s podatki in stališči že več kot deset let dejavno sodelovale v upravnem postopku preučitve kolofonije.

43 Iz tega naj bi izhajalo, da bi morala Komisija za pravilno razvrstitev kolofonije skrbno in nepristransko preučiti elemente, ki so ji jih predložile tožeče stranke (sodba Sodišča z dne 21. novembra 1991 v zadevi Technische Universität München, C-269/90, Recueil, str. I-5469, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 30. januarja 2002 v zadevi max.mobil proti Komisiji, T-54/99, Recueil, str. II-313). Poleg tega naj bi iz sodne prakse Sodišča (sodba z dne 16. maja 1991 v zadevi Extramet Industrie proti Svetu, C-358/89, Recueil, str. I-2501) izhajalo, da „bi moralo imeti podjetje možnost izpodbijati uredbo [...], če je [...] imelo pomembno vlogo v postopku, na podlagi katerega je bila zadevna uredba sprejeta“.

44 Tožeče stranke dodajajo, da v nasprotju s trditvami tožene stranke niso „sprožile“ regulativnega postopka za prilagoditev tehničnemu napredku. Izpodbijanega akta naj ne bi bilo mogoče šteti za predlog v smislu sklepa Sodišča prve stopnje z dne 15. maja 1997 v zadevi Berthu proti Komisiji (T-175/96, Recueil, str. II-811), saj v obravnavanem primeru Komisija ni podala nobenega predloga. Komisija naj bi

odločila, da kolofonije ni mogoče črtati s seznama in naj bi na podlagi tega končala upravni postopek preučitve, ne da bi pripravila vsaj uradni predlog glede kolofonije. Tožeče stranke še posebej menijo, da regulativni odbor, ker ni bil podan predlog glede črtanja kolofonije po postopku iz člena 29 Direktive 67/548, ne more odločiti *ultra petitem* in izvesti take prilagoditve. S tem naj bi bilo dokazano, da je odločitev tožene stranke, da ne bo predlagala črtanja kolofonije, dokončna. Prav tako naj bi bila ta odločitev, ki naj bi bila povzeta v izpodbijanem aktu, za tožeče stranke dokončen ukrep.

45 Tožeče stranke menijo, da je treba izpodbijani akt izenačiti z odločbo o ustavitvi pritožbenega postopka ali zavrnitvi pritožbe na področju konkurenčnega prava Skupnosti (sodbe Sodišča z dne 11. oktobra 1983 v zadevi Demo-Studio Schmidt proti Komisiji, 210/81, Recueil, str. 3045; z dne 17. novembra 1987 v združenih zadevah BAT in Reynolds proti Komisiji, 142/84 in 156/84, Recueil, str. 4487, in z dne 16. junija 1994 v zadevi SFEI in drugi proti Komisiji, C-39/93, Recueil, str. I-2681, ter sodbi Sodišča prve stopnje z dne 17. februarja 2000 v zadevi Stork Amsterdam proti Komisiji, T-241/97, Recueil, str. II-309, in zgoraj v točki 43 navedena max.mobil proti Komisiji) ali odločbo o sprožitvi postopka preučitve državnih pomoči na podlagi člena 88(2) ES, ki jo je mogoče izpodbijati, ker ima dokončne pravne učinke (sodbi Sodišča z dne 30. junija 1992 v zadevi Italija proti Komisiji, C-47/91, Recueil, str. I-4145, in v zadevi Španija proti Komisiji, C-312/90, Recueil, str. I-4117, ter sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 1998 v združenih zadevah BFM in EFIM proti Komisiji, T-126/96 in T-127/96, Recueil, str. II-3437).

46 Ker naj bi bila ta tožba po mnenju tožečih strank vložena zoper odločbo o zavrnitvi pritožbe, naj bi obveznost skrbne in nepristranske obravnave te izhajala iz splošnega načela Skupnosti, priznanega s členom 41(I) Listine o temeljnih pravicah Evropske unije, ki je bila razglašena 7. decembra 2000 v Nici (UL C 364, str. 1) in v kateri je določeno, da ima „[v]sakdo [...] pravico, da institucije in organi Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku“. Obveznost Komisije, da skrbno in nepristransko obravnava vse dejanske in pravne elemente, ki ji jih predložijo pritožniki, naj bi bila poleg tega priznana tudi s sodno prakso, ki se nanaša na pravo Skupnosti na področju konkurence in državnih pomoči (zgoraj v točki 45 navedena sodba Sodišča v zadevi BAT in Reynolds proti Komisiji, točka 20, sodba z

dne 17. maja 2001 v zadevi IECC proti Komisiji, C-449/98 P, Recueil, str. I-3875, točka 45, sodbi Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 1992 v zadevi Automec proti Komisiji, T-24/90, Recueil, str. II-2223, točka 79, in z dne 15. septembra 1998 v zadevi Gestevisión Telecinco proti Komisiji, T-95/96, Recueil, str. II-3407, točka 53, in zgoraj v točki 43 navedena max.mobil proti Komisiji). Tožeče stranke menijo, da bi bilo treba ugovor nedopustnosti zavrniti „že samo na podlagi“ zgoraj v točki 43 navedene sodbe max.mobil proti Komisiji (točka 71), saj je izpodbijani akt, s katerim je bila zavrnjena njihova pritožba, naslovljen nanje in mora Sodišče prve stopnje z nadzorom ugotoviti, ali je Komisija to pritožbo pravilno preučila.

47 Tožeče stranke trdijo, da je mogoče po analogiji na podlagi člena 95 ES upravičeno pričakovati, da bo vsak ukrep za javno zdravje, kakršen je razvrstitev kolofonije med snovi, ki povzročajo preobčutljivost kože, temeljil na najnovejših informacijah ob upoštevanju vseh „[novih dognanj] na podlagi znanstvenih dejstev“ in da bo obveznost Komisije, da zadevo skrbno in nepristransko preuči, zavezana sodnemu nadzoru (zgoraj v točki 43 navedena sodba max.mobil proti Komisiji, točka 56), in sicer ne glede na obliko akta, s katerim Komisija konča upravni postopek preučitve, ker ima ta akt obvezne pravne učinke, ki lahko vplivajo na interese tožeče stranke tako, da bistveno spremenijo njen pravni položaj (sodba Sodišča prve stopnje z dne 25. junija 1998 v zadevi Lilly Industries proti Komisiji, T-120/96, Recueil, str. II-2571, točki 49 in 55). V obravnavanem primeru naj bi šlo za tak vpliv na interese in tako spremembo pravnega položaja, ker je izpodbijani akt glede razvrstitve kolofonije odločilnega pomena in vpliva na njihove proizvode.

48 Tožeče stranke nazadnje opozarjajo, da bi bila pravna posledica razglasitve ničnosti izpodbijanega akta obveznost, da Komisija sprejme ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe, in torej v skladu z njihovo zahtevo sproži postopek črtanja kolofonije s seznama (sodbi Sodišča z dne 24. junija 1986 v zadevi AKZO Chemie proti Komisiji, 53/85, Recueil, str. 1965, točka 21, in z dne 26. aprila 1988 v zadevi Apesco proti Komisiji, 207/86, Recueil, str. 2151, točka 16, ter sodba Sodišča prve stopnje z dne 9. novembra 1994 v zadevi Scottish Football proti Komisiji, T-46/92, Recueil, str. II-1039, točka 14), kar naj bi dokazovalo, da je v njihovem zakonitem interesu, da Sodišče prve stopnje jasno potrdi pogoje, pod katerimi mora Komisija predlagati tako črtanje.

Presoja Sodišča prve stopnje

Uvodne ugotovitve

- 49 Sodišče prve stopnje v uvodu meni, da je treba prvotni predlog tožečih strank, na podlagi katerega je bil sprejet izpodbijani akt, umestiti v dejanski in pravni okvir.
- 50 Glede tega Sodišče prve stopnje najprej ugotavlja, da je bil predlog, ki so ga tožeče stranke naslovile na Komisijo in katerega namen je bil črtati kolofonijo s seznama, podan v okviru prilagoditve Direktive 67/548 tehničnemu napredku in torej v okviru postopka, katerega rezultat je sprejetje splošnih ukrepov.
- 51 Postopek za razvrstitev ali črtanje snovi iz Priloge I k Direktivi 67/548, ki je določen s členom 29 Direktive 67/548, Uredbo št. 807/2003 in členom 5 Sklepa 1999/468, ima namreč značilnosti kompleksnega postopka, katerega rezultat je sprejetje splošnih ukrepov (spada med t. i. „komitološke“ postopke); poleg tega je zadnjenavedena določba tudi izrecno naslovljena „Regulativni postopek“. Na podlagi tega postopka Komisija v okviru zakonodajnega procesa najprej izvaja pristojnost dajanja pobud, tako da vsak osnutek spremembe prilog k Direktivi 67/548 predloži regulativnemu odboru, da od njega pridobi mnenje; ta odbor sestavljajo v glavnem predstavniki držav članic, predstavnik Komisije, ki mu predseduje, pa ne glasuje (zadnji stavek člena 5(2) Sklepa 1999/468). Da bi se zagotovilo učinkovito prilagajanje tehničnemu napredku, lahko Komisija nato izvaja svojo zakonodajno pristojnost, saj lahko sprejme predlagane ukrepe, če regulativni odbor izda soglasje

(člen 5(3) Sklepa 1999/468). Če soglasja ni, mora Komisija Svetu predložiti predlog ukrepov, ki naj se sprejmejo, in o tem obvestiti Parlament (člen 5(4) Sklepa 1999/468), pri čemer je lahko Komisija v okviru tega postopka v nekaterih okoliščinah zavezana, da „predloži zakonodajni predlog na podlagi Pogodbe“ (drugi pododstavek člena 5(6) Sklepa 1999/468). Iz tega sledi, da je s Sklepom 1999/468 v okviru zgoraj opisanega postopka Komisiji dodeljena posebna vloga pri oblikovanju splošnih ukrepov.

52 Po drugi strani so ukrepi razvrščanja ali črtanja z vsebinskega vidika splošni ukrepi, saj se uporabljajo za objektivno določene okoliščine ter imajo splošne in abstraktne pravne učinke na več gospodarskih subjektov, ki trenutno opravljajo ali nameravajo opravljati gospodarsko dejavnost, povezano s trženjem proizvodov z vsebnostjo obravnavanih snovi.

53 Drugič, stranke ne izpodbijajo dejstva, da je izpodbijani akt zavrnitev, ki jo je izrekla Komisija tožečim strankam, ki so njene naslovnice, da bi regulativnemu odboru ob devetindvajseti prilagoditvi Direktive 67/548 predlagala spremembo te direktive, kakršno so želele doseči tožeče stranke. Prav tako je očitno, da bi bil sam predlog za spremembo, na katerega se nanaša predlog tožečih strank, le vmesen in pripravljen akt v okviru postopka prilagoditve Direktive 67/548 tehničnemu napredku v fazi pred sprejetjem dejanske prilagoditve te direktive, katere vsebina se ne bi nujno ujemala z vsebino prvotnega predloga.

54 Trditve strank je treba analizirati na podlagi teh ugotovitev.

Pravna narava izpodbijanega akta

— Uvodne ugotovitve

- 55 Izpodbijani akt je dopis Komisije, ki ga je podpisal direktor in je naslovljen na tožeče stranke in jim je bil poslan kot odgovor na njihov predlog, da Komisija regulativnemu odboru predlaga, naj ob sprejetju devetindvajsete prilagoditve Direktive 67/548 kolofonijo črta s seznama. Vendar je treba glede na pravno naravo tega dopisa preučiti, ali ga je mogoče opredeliti kot odločbo, ki jo lahko posameznik izpodbija na podlagi četrtega pododstavka člena 230 ES.
- 56 Glede tega je treba opozoriti, da na podlagi sodne prakse dopis institucije Skupnosti, poslan naslovniku v odgovor na njegov predlog, ne zadošča, da bi ta dopis kvalificirali kot odločbo v smislu člena 230 ES. Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da so akti, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo na podlagi člena 230 ES, ukrepi, ki imajo obvezne pravne učinke, s katerimi so lahko prizadeti interesi tožeče stranke, s tem da bistveno spreminjajo njen pravni položaj (sodba Sodišča z dne 14. januarja 1993 v zadevi Italsolar proti Komisiji, C-257/90, Recueil, str. I-9, točka 21; sklepa Sodišča prve stopnje z dne 4. oktobra 1996 v zadevi Sveriges Betodlares in Henrikson proti Komisiji, T-5/96, Recueil, str. II-1299, točka 26, in z dne 11. decembra 1998 v zadevi Scottish Soft Fruit Growers proti Komisiji, T-22/98, Recueil, str. II-4219, točka 34; sodba Sodišča prve stopnje z dne 28. oktobra 1993 v zadevi Zunis Holding in drugi proti Komisiji, T-83/92, Recueil, str. II-1169, točka 30). Treba je še opozoriti, da oblika, v kateri je bil sprejet izpodbijani akt, pri presoji pravnih učinkov načeloma ni pomembna, saj jih je treba preučiti glede na vsebino zadevnega akta (zgoraj v točki 40 navedeni sklep BEUC proti Komisiji, točka 48, in zgoraj v točki 44 navedeni sklep Berthu proti Komisiji, točka 19).
- 57 V obravnavanem primeru tožeče stranke navajajo zlasti tri trditve. Prvič, tožeče stranke menijo, da sodita njihov predlog in zavrnitev tega predloga z izpodbijanim

aktom prej v „upravni“ kot „zakonodajni“ okvir. To naj bi dokazovalo dejstvo, da bi morala Komisija v tesnem sodelovanju z delovno skupino in predstavniki industrije, zato da se pravilno razvrsti kolofonija na podlagi lastnosti, ki jih ima ta snov sama po sebi, in v skladu z informacijami, ki ji jih predložijo gospodarski subjekti, vključno s tožečimi strankami, opraviti presojo v skladu z načeli in merili iz Direktive 67/548. Drugič, izpodbijani akt, s katerim je bilo zavrnjeno črtanje kolofonije, naj bi pomenil dokončno stališče Komisije v odnosu do tožečih strank in naj bi pomenil konec „upravne“ faze postopka odločanja, saj naj regulativni odbor ne bi mogel opraviti predlaganega črtanja brez ustreznega predloga Komisije. Tretjič, tožeče stranke obravnavo svojega predloga primerjajo z obravnavo pritožbe na področju konkurenčnega prava in na podlagi tega menijo, da je izpodbijani akt enakovreden odločbi o zavrnitvi pritožbe ali odločbi o ustavitvi pritožbenega postopka in ima torej zanje dokončne in zavezujoče pravne učinke. Glede tega se sklicujejo predvsem na sodno prakso, na podlagi katere bi morala Komisija skrbno in nepristransko preučiti njihovo „pritožbo“.

— Domnevno upravni in posamični značaj preizkusa lastnosti, ki jih imajo snovi same po sebi

58 Najprej je treba ugotoviti, da vse utemeljitve tožečih strank temeljijo na trditvi, da so postopki in ukrepi, sprejeti v okviru prilagoditve Direktive 67/548 tehničnemu napredku, upravni in da je njihov namen sprejetje posamičnih aktov. Kot pa je bilo že navedeno v točkah od 50 do 53 zgoraj, je postopek prilagoditve te direktive tehničnemu napredku glede na obliko in rezultat postopek, ki pripelje do sprejetja splošnih ukrepov.

59 Drugič, Sodišče prve stopnje meni, da se tožeče stranke ne morejo učinkovito sklicevati na to, da ima predhodna faza preizkusa lastnosti, ki jih imajo snovi same

po sebi, „upravni“ značaj. Res je sicer, da se ta predhodna faza preizkusa, za katero ni nobenih izrecnih pravil, izvaja pred podajo predloga za razvrstitev ali črtanje, s katerim se začne proces odločanja kot tak, določen s členom 29 Direktive 67/548. Poleg tega sodi ta faza v izključno pristojnost Komisije, ki v tesnem sodelovanju z delovno skupino, sestavljeno iz strokovnjakov iz posameznih držav, vključno s predstavniki industrije, pri presoji v glavnem uporabi podatke in študije, ki so ji jih predložili gospodarski subjekti iz zadevne veje industrije in njihova združenja. Vendar na podlagi tega še ni mogoče sklepati, da je ta predhodna faza preizkusa primerljiva s postopki, katerih namen je sprejetje posamičnih aktov, ki se nanašajo na nekatere proizvode in nekatere gospodarske subjekte, kakršni so postopki, ki se uporabljajo zlasti v okviru konkurenčnega ali zunanjetrgovinskega prava. V nasprotju z različnimi (tudi predhodnimi) fazami postopka za prilagoditev Direktive 67/548 tehničnemu napredku je na splošno namen teh postopkov sprejetje posamičnih ukrepov, s čimer je mogoče utemeljiti dejstvo, da so obravnavanim gospodarskim subjektom zagotovljena nekatera procesna jamstva. V določenem obsegu to drži tudi za protidampinške postopke: čeprav je rezultat teh postopkov sprejetje splošnih uredb, imajo namreč ti na podlagi sodne prakse upravni značaj, saj je zanje posebej značilno, da lahko posamično izpostavijo nekatere gospodarske subjekte in v njihovo korist predvidevajo procesna jamstva (glede tega glej sodbo Sodišča z dne 30. septembra 2003 v zadevi Eurocoton in drugi proti Svetu, C-76/01 P, Recueil, str. I-10091, točka 69 in naslednje).

- 60 V obravnavanem primeru ta merila očitno niso izpolnjena. Predhodni postopek preizkusa lastnosti, ki jih imajo obravnavane snovi same po sebi, namreč niti zdaleč ne zadeva posamičnih interesov zadevnih gospodarskih subjektov niti ne gre pri tem za pripravo odločbe, ki bi jih posamično zadevala, ampak je ta postopek le predhodna faza priprave splošnega akta, to je predloga za spremembo direktive, kakor je to določeno v členu 29 Direktive 67/548. Poleg tega samo na podlagi dejstva, da Komisija in delovna skupina pri oblikovanju predlogov, ki jih je treba predložiti regulativnemu odboru, upoštevata informacije in podatke, ki jih prejmeta od industrije zato da se razvrstijo ali črtajo snovi, ni mogoče trditi, da ima predhodni postopek preizkusa posamični značaj.

61 Glede na navedeno predhodnega postopka preizkusa, ki ga opravi Komisija in delovna skupina, ni mogoče ločiti od okvira, v katerem se izvaja, in njegovega namena. Zato trditve tožečih strank glede tega ni mogoče sprejeti.

— Domnevno upravni in dokončni značaj zavrnitve Komisije in prenos sodne prakse glede zavrnitve pritožbe ali ustavitve pritožbenega postopka na področju konkurence

62 Iz zgornjih ugotovitev izhaja, da ni mogoče sprejeti niti domneve tožečih strank, da je izpodbijani akt dokončen upravni ukrep.

63 Poleg tega bi se, če bi bila ta domneva pravilna, v nasprotju z načeli, postavljenimi s sodno prakso, navedeno v točki 56 zgoraj, v bistvu zgodilo, da bi imeli posamezniki možnost spremeniti postopek, ki pripelje do sprejetja splošnih ukrepov za prilagoditev Direktive 67/548, v posamični postopek, tako da bi na Komisijo naslovili pisni predlog, na katerega mora ta institucija odgovoriti na podlagi splošnega pravila dobrega ravnanja, določenega v tretjem pododstavku člena 21 ES. Vendar je treba ugotoviti, da tak odgovor, čeprav je dokončen, ne more spremeniti pravne narave postopka, ki pripelje do razvrstitve ali črtanja snovi, niti sam po sebi ne zadostuje za to, da bi bil naslovní procesno upravičen.

64 Poleg tega iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba, kadar je akt Komisije negativnega značaja, ta akt, ki je odgovor na predhodni predlog, presoјati glede na značaj tega predloga (sodba Sodišča z dne 24. novembra 1992 v združenih zadevah Buckl in drugi proti Komisiji, C-15/91 in C-108/91, Recueil, str. I-6061, točka 22). Predvsem je zavrnitev institucije Skupnosti, da bi umaknila ali spremenila svoj akt, lahko predmet nadzora zakonitosti v skladu s členom 230 ES le takrat, kadar bi bilo

mogoče na temelju navedene določbe izpodbijati sam akt, katerega umik ali spremembo institucija Skupnosti zavrača (sodbe Sodišča z dne 8. marca 1972 v zadevi Nordgetreide proti Komisiji, 42/71, Recueil, str. 105, točka 5; z dne 26. aprila 1988 v združenih zadevah Asteris in drugi proti Komisiji, 97/86, 99/86, 193/86 in 215/86, Recueil, str. 2181, točka 17, in z dne 17. maja 1990 v zadevi Sonito in drugi proti Komisiji, C-87/89, Recueil, str. I-1981, točka 8; zgoraj v točki 56 navedena sodba Zunis Holding in drugi proti Komisiji, točka 31, in sklep v zadevi Scottish Soft Fruit Growers proti Komisiji, točka 41).

65 Iz tega izhaja, da v obravnavanem primeru izpodbijanega akta, s katerim je bil zavržen predlog tožečih strank, ni mogoče presojati neodvisno od akta, na katerega se ta predlog izrecno nanaša, to je predloga za spremembo Direktive 67/548. Zato bi bilo mogoče izpodbijati akt izpodbijati le, če bi lahko tožeče stranke vložile ničnostno tožbo tudi zoper predlog zelene spremembe in razvrstitev kolofonije v Prilogo I k Direktivi 67/548.

66 Vendar je treba poudariti, da na podlagi člena 230 ES ne bi bilo mogoče izpodbijati niti predloga za spremembo Direktive 67/548, ki jo predlagajo tožeče stranke, saj je ta popolnoma prehodna in pripravljena. Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da je zoper akte ali odločbe, sprejete v večstopenjskem postopku, načeloma mogoče sprožiti ničnostno tožbo le, če so to ukrepi, ki na koncu tega postopka dokončno določajo stališče institucije, in če niso vmesni ukrepi, katerih namen je priprava končne odločbe (glej zgoraj v točki 44 navedeni sklep Berthu proti Komisiji, točka 19 in navedena sodna praksa, ter sklep Sodišča prve stopnje z dne 2. junija 2004 v zadevi Pfizer proti Komisiji, T-123/03, ZOdl., str. II-1631, točka 22 in naslednje). Čeprav je izpodbijani akt res dokončen odgovor Komisije na predlog tožečih strank, vsebuje le stališče glede samo vmesnega in pripravljalnega ukrepa, zato zoper ta akt ni mogoče sprožiti ničnostne tožbe. Iz tega še toliko bolj izhaja, da na podlagi sodne prakse, navedene v točki 64 zgoraj, izpodbijanega akta ni mogoče šteti za akt, ki bi ga bilo mogoče izpodbijati na podlagi člena 230 ES.

67 Poleg tega je očitno, da v obravnavanem primeru niso izpolnjeni pogoji dopustnosti morebitne tožbe tožečih strank zoper razvrstitev kolofonije v Prilogo I k Direktivi 67/548. Iz ustaljene sodne prakse sicer res izhaja, da lahko v nekaterih okoliščinah tudi splošni akt nekatere zainteresirane posameznike ali gospodarske subjekte posamično in neposredno zadeva, če zadevni akt nanje vpliva zaradi nekaterih lastnosti, ki so značilne samo zanje, ali dejanskega položaja, ki jih opredeljuje v odnosu do katere koli druge osebe (glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 12. marca 1998 v zadevi Berthu proti Svetu, T-207/97, Recueil, str. II-509, točka 23 in navedena sodna praksa). Vendar v obravnavanem primeru tožeče stranke niso niti poskusile dokazati, da jih morebitna sprememba Direktive 67/548, zlasti morebitna razvrstitev ali črtanje kolofonije s seznama, posamično in neposredno zadeva v smislu četrtega pododstavka člena 230 ES. Nasprotno, tožeče stranke so menile, da jim kot naslovnici izpodbijanega akta ni treba dokazovati, da jih ta neposredno in posamično zadeva v smislu četrtega pododstavka člena 230 ES.

68 V tem okviru je treba zavrniti tudi trditev tožečih strank, ki temelji na sodni praksi, povezani z dopustnostjo tožb zoper odločbe o začetku postopka temeljitega preizkusa na podlagi člena 88(2) ES (glej točko 45 zgoraj). Te sodne prakse namreč ni mogoče prenesti na obravnavani primer, ker se, prvič, nadzorni postopki za državne pomoči, v primerjavi z obravnavanim postopkom v tej zadevi, nanašajo na sprejetje posamičnega upravnega akta in ne na sprejetje splošnega akta (glej točko 59 zgoraj). Drugič, sodna praksa, ki se nanaša na državne pomoči, najprej zadeva odnose med Komisijo in državo članico. Zato ta sodna praksa zadeva zlasti posebne pravne posledice, ki jih ima lahko dejstvo, da je Komisija določen državni ukrep začasno opredelila kot novo pomoč z vidika člena 88(3) ES, za države članice – in v manjšem obsegu za posameznike. Tretjič, odločitev Komisije, da zavrne predložitev predloga o črtanju snovi s seznama, v ničemer ne spominja na odločitev o začetku takega postopka temeljitega preizkusa na področju državnih pomoči, ki lahko poleg tega pripelje do rezultata, ki ga želi doseči pritožnik.

69 Iz navedenega izhaja, da je treba trditev tožečih strank o upravnem, posamičnem in dokončnem značaju izpodbijanega akta zavrniti.

- 70 Nazadnje je treba zavrnuti tudi trditev tožečih strank, da je treba na obravnavani primer prenesti sodno prakso, povezano z zavrnitvijo pritožb ali ustavitvijo pritožbenih postopkov v konkurenčnem pravu. Ta sodna praksa se namreč ne nanaša na sodelovanje posameznikov v postopku, katerega rezultat je sprejetje ali sprememba direktiv. Glede postopkov, katerih rezultat je sprejetje splošnih ukrepov, je bilo s sodno prakso le izjemoma priznано procesno upravičenje posamezniku, ki je nastopal v vlogi „tožeče stranke“ ali „pritožnika“, in sicer zlasti takrat, kadar so bile temu posamezniku z zadevno zakonodajo izrecno zagotovljena procesna jamstva (glej točki 72 in 73 v nadaljevanju).
- 71 Zato je treba v tej fazi preučiti, ali imajo tožeče stranke v okviru postopka prilagoditve Direktive 67/548 tehničnemu napredku zagotovljena procesna jamstva, zaradi katerih bi bilo mogoče trditi, da je ta tožba dopustna.

Obstoj procesnih jamstev, zagotovljenih posameznikom v okviru postopka prilagoditve Direktive 67/548 tehničnemu napredku

— Uvodne ugotovitve

- 72 V uvodu je treba opozoriti na sodno prakso, na podlagi katere lahko dejstvo, da oseba tako ali drugače sodeluje v postopku, katerega rezultat je sprejetje akta Skupnosti, zadostuje za ugotovitev posamičnosti te osebe v odnosu do zadevnega akta – kar nujno pomeni, da ima ta akt za obravnavano osebo zavezujoče pravne učinke –, samo če so ji z zakonodajo Skupnosti zagotovljena nekatera procesna jamstva (glede tega glej sodbe Sodišča prve stopnje z dne 17. januarja 2002 v zadevi Rica Foods proti Komisiji, T-47/00, Recueil, str. II-113, točka 55; z dne 11. septembra 2002 v zadevi Pfizer Animal Health proti Svetu, T-13/99, Recueil, str. II-3305, točka 101, in Alpharma proti Svetu, T-70/99, Recueil, str. II-3495, točka 93, ter sklepa Sodišča prve stopnje z dne 29. aprila 2002 v zadevi Bactria proti Komisiji, T-339/00, Recueil, str. II-2287, točka 51, in z dne 16. februarja 2005 v zadevi Fost Plus proti Komisiji, T-142/03, ZOdl., str. II-589, točka 61 in naslednje).

73 Poleg tega na podlagi ustaljene sodne prakse načeloma velja, da niti postopek priprave splošnih aktov niti splošni akti sami, kot splošni ukrepi, ne zahtevajo na podlagi splošnih načel prava Skupnosti, kot je pravica do zaslišanja, sodelovanja oseb, ki jih ti akti zadevajo, saj interese teh oseb zastopajo politični organi, katerih naloga je sprejemanje teh aktov (glede tega glej sklepa Sodišča prve stopnje z dne 15. septembra 1998 v zadevi Molkerei Großbraunshain in Bene Nahrungsmittel proti Komisiji, T-109/97, Recueil, str. II-3533, točka 60, in z dne 9. novembra 1999 v zadevi CSR Pampryl proti Komisiji, T-114/99, Recueil, str. II-3331, točka 50). Zato bi bilo, če niso izrecno zagotovljene procesne pravice, v nasprotju z besedilom in duhom člena 230 ES dovoliti vsakemu posamezniku, ki je sodeloval pri pripravi zakonodajnega akta, da nato vloži tožbo zoper ta akt (zgoraj navedena sklep Molkerei Großbraunshain in Bene Nahrungsmittel proti Komisiji, točka 68, in CSR Pampryl proti Komisiji, točka 50, ter sklep Sodišča prve stopnje z dne 30. januarja 2001 v zadevi La Conquete proti Komisiji, T-215/00, Recueil, str. II-181, točka 42, potrjen s sklepom Sodišča z dne 30. januarja 2002 v zadevi La Conquete proti Komisiji, C-151/01 P, Recueil, str. I-1179, točka 42 in naslednje).

74 Dalje, natančneje glede področja, sorodnega področju, urejenemu z Direktivo 67/548, to je področju kozmetičnih izdelkov, ki je urejeno z Direktivo Sveta 76/768/EGS z dne 27. julija 1976 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi s kozmetičnimi izdelki (UL L 262, str. 169), kakor je bila spremenjena zlasti z Direktivo Sveta 93/35/EGS z dne 14. junija 1993 (UL L 151, str. 32), je Sodišče prve stopnje menilo, da je načelo kontradiktornosti sicer res temeljno načelo prava Skupnosti, ki se uporablja v vsakem upravnem postopku, sproženem zoper določeno osebo, katerega rezultat bi lahko bil akt, ki posega v položaj te osebe, vendar se to načelo običajno ne uporablja v postopkih, ki pripeljejo do sprejetja splošnih ukrepov (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 16. julija 1998 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji, T-199/96, Recueil, str. II-2805, točka 58 in navedena sodna praksa). Sodelovanje tretjih zainteresiranih oseb v takih postopkih je predvideno samo izjemoma. Pri tem gre zlasti za protidampinške postopke, v okviru katerih je treba pri sprejemanju splošnega akta zagotoviti nekatere pravice do obrambe, predvidene z izrecnimi določbami (zgoraj navedena sodba Bergaderm in Goupil proti Komisiji, točka 59; zgoraj v točki 73 navedena sklepa Molkerei Großbraunshain in Bene Nahrungsmittel proti Komisiji, točka 69, in z dne 30. januarja 2001 La Conquete proti Komisiji, točka 46).

75 Ob upoštevanju navedene sodne prakse je treba najprej preučiti, ali so z Direktivo 67/548 zainteresiranim gospodarskim subjektom izrecno zagotovljena procesna jamstva. Nato je treba po mnenju Sodišča prve stopnje preučiti, ali se lahko tožeče stranke v posebnem pravnem okviru te zadeve izjemoma sklicujejo na implicitna procesna jamstva, ki izhajajo iz splošnega pravnega načela.

— Obstoj izrecnih procesnih jamstev v okviru postopka prilagoditve Direktive 67/548 tehničnemu napredku

76 Ugotoviti je treba, da Direktiva 67/548 ne vsebuje nobene določbe, na podlagi katere bi bili zainteresirani gospodarski subjekti, ki so v položaju, kakršen je položaj tožečih strank, pooblašteni za to, da začnejo zadevni postopek prilagoditve, niti ni Komisiji z nobenim pravilom iz te direktive naloženo, da pred predložitvijo predloga za prilagoditev izpelje postopek, v okviru katerega bi imeli ti gospodarski subjekti zagotovljena procesna jamstva.

77 S tretjim pododstavkom točke 1.7.2 Priloge VI k Direktivi 67/548 je sicer res določeno, da lahko proizvajalci, uvozniki ali distributerji, ko imajo nove podatke, pristojnim organom države članice predložijo predlog za spremembo Priloge I, vendar ta možnost zadeva samo odnos med zainteresiranim gospodarskim subjektom in državo članico. Zato ni s to določbo na ravni Skupnosti določena niti pristojnost teh gospodarskih subjektov, da sprožijo postopek, niti jim ni zagotovljeno procesno jamstvo, kakršno je pravica do zaslišanja (glede tega glej sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 10. februarja 2005 v zadevi *Enviro Tech Europe in Enviro Tech International* proti Komisiji, T-291/04 R, ZOdl., str. II-475, točka 68, in, glede podobnega položaja, zgoraj v točki 72 navedeni sklep *Bactria* proti Komisiji, točka 51, potrjen s sklepom Sodišča z dne 12. decembra 2003 v zadevi *Bactria* proti Komisiji, C-258/02 P, Recueil, str. I-15105, točki 43 in 44).

- 78 Prav tako je s točkami 4.1.3, 4.1.4 in 4.1.5 Priloge VI k Direktivi 67/548 gospodarskim subjektom naloženo, da informacije, ki zadevajo razvrstitev, predložijo samo državam članicam. Obveznost, ki je Komisiji naložena z drugim pododstavkom točke 4.1.5 Priloge VI k Direktivi 67/548, da obvesti druge države članice, se nanaša samo na morebitni predlog o razvrstitvi, ki ga pošlje država članica prejemnica teh informacij, in ne na informacije kot take, ki se državam članicam predložijo le na njihovo izrecno zahtevo. Poleg tega te obveznosti zadevajo samo posebej nevarne snovi, na katere se izrecno nanašajo točke od 4.2.1 do 4.2.3, in ne tudi snovi, ki povzročajo preobčutljivost, kakršna je kolofonija. Nazadnje člen 14 Direktive 67/548, na katerega se v tem okviru sklicujejo tožeče stranke, vključuje obveznost prijave samo za gospodarske subjekte, ki so v položaju, ki ni z ničimer povezan s položajem tožečih strank iz te zadeve.
- 79 Niti iz besedila niti iz duha teh določb ne izhaja, da bi morala biti zaradi teh obveznosti dodeljena nekatera procesna jamstva na ravni Skupnosti. Ne da bi bilo treba preučiti obstoj morebitnih procesnih jamstev, ki jih zagotavljajo države članice, je treba ugotoviti, da zgoraj navedene obveznosti informiranja, zlasti za posebno nevarne snovi, polno in objektivno izpolnjujejo cilj splošnega javnega interesa. Gre namreč za uresničevanje splošnih ciljev varovanja zdravja, varnosti in okolja na podlagi najnovejših informacij glede nevarnih snovi z učinkovitim in enotnim izvajanjem Direktive 67/548. To je potrjeno s ciljem iz prvega pododstavka točke 4.1.5 Priloge VI k Direktivi 67/548 za čimprejšnjo „usklajeno razvrstitev za Skupnost s postopkom iz člena 28 [...] direktive“.
- 80 Iz tega izhaja, da te določbe zainteresiranim gospodarskim subjektom na ravni Skupnosti ne zagotavljajo nobenega procesnega jamstva, zaradi katerega bi bila ta tožba dopustna (glede tega glej zgoraj v točki 73 navedeni sklep z dne 30. januarja 2001 La Conqueste proti Komisiji, točke od 44 do 49, potrjen z zgoraj v točki 73 navedenim sklepom z dne 30. januarja 2002 La Conqueste proti Komisiji, točka 42 in naslednje).

- 81 Poleg tega je treba še opozoriti, da se zadevne določbe jasno razlikujejo od določb sheme splošnih tarifnih preferencialov Skupnosti, na katerih je temeljila zadeva DuPont (sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. septembra 2002 v zadevi DuPont Teijin Films Luxembourg in drugi proti Komisiji, T-113/00, Recueil, str. II-3681, točke od 47 do 55), saj je s temi upravi Skupnosti naložena brezpogojna obveznost ukrepanja, ko ji gospodarski subjekt predloži informacijo, zato je zadevnemu gospodarskemu subjektu zagotovljeno procesno jamstvo, upoštevanje tega jamstva pa je zavezano učinkovitemu sodnemu nadzoru. Položaja tožečih strank ni mogoče primerjati niti s položajem, ki je pripeljal do sprejetja zgoraj v točki 72 navedenih sodb Pfizer Animal Health proti Svetu in Alpharma proti Svetu, v katerih je Sodišče prve stopnje menilo, da je treba, čeprav s samim postopkom iz člena 24 Direktive Sveta 70/524/EGS z dne 23. novembra 1970 o dodatkih v krmi (UL L 270, str. 1) zadevnim gospodarskim subjektom ni zagotovljena pravica do sodelovanja, kljub temu upoštevati, da je prosilec na podlagi odstavkov 2 in 4 člena 9g Direktive 70/524 sam sprožil postopek, urejen s členom 4 zadevne direktive. Z zadnjenavedeno določbo je namreč izrecno določeno, da se postopek odločanja začne na predlog zadevnega gospodarskega subjekta, zato so mu – v primerjavi z določbami, s katerimi je urejen obravnavani postopek v tej zadevi – med drugim zagotovljena procesna jamstva, kakršno je pravica do tega, da v različnih fazah tega postopka prejema informacije o morebitni neskladnosti njegovega predloga, zavrnitvi ali celo samo odlogu obravnave predloženega predloga (zgoraj v točki 72 navedeni sodbi Pfizer Animal Health proti Svetu, točki 101 in 102, in Alpharma proti Svetu, točki 93 in 94).
- 82 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da upoštevni predpisi ne določajo procesnih jamstev v smislu sodne prakse, navedene v točki 72 in naslednjih zgoraj, s katerimi bi bile tožeče stranke zavarovane in na katera bi se lahko sklicevale pri dokazovanju, da ima izpodbijani akt zanje zavezujoče pravne učinke.

— Obstoj procesnih jamstev, ki izhajajo iz splošnih pravnih načel

83 V okviru utemeljitve o upravnem in posamičnem značaju spornega postopka se tožeče stranke sklicujejo na obveznost Komisije, da skrbno in nepristransko preuči vse upoštevne dejanske in pravne elemente, ki so jih predložili zadevni gospodarski subjekti (v nadaljevanju: obveznost skrbnosti). Tožeče stranke menijo, da je obveznost skrbnosti procesno jamstvo, s katerim so zavarovane v okviru predhodnega preizkusa lastnosti, ki jih imajo snovi same po sebi, in da mora sodišče Skupnosti nadzorovati, ali Komisija to obveznost upošteva.

84 Glede tega je treba najprej opozoriti, da je sodelovanje predstavnikov zadevnega industrijskega sektorja sicer res pomemben element stalnega in učinkovitega prilagajanja Direktive 67/548, saj je v tem sektorju prisoten hiter tehnični in znanstveni napredek. Ta okoliščina je povzeta zlasti v obveznosti informiranja, ki je naložena zadevnim gospodarskim subjektom (glej točko 76 in naslednje zgoraj), in sestavi delovne skupine, ki pomaga Komisiji pri tej nalogi in v kateri sodelujejo predvsem predstavniki zainteresiranega industrijskega sektorja. Tako so interesi gospodarskih subjektov v okviru postopka prilagoditve Direktive 67/548 tehničnemu napredku ustrezno zastopani (po analogiji glej zgoraj v točki 73 navedeni sklep Molkerei Großbraunshain in Bene Nahrungsmittel proti Komisiji, točka 60). Poleg tega se zdi, da v tem primeru učinkovitost takega predstavnštva izhaja tudi iz dejstva, da je delovna skupina upoštevala informativne elemente, ki ji jih je predložil zadevni industrijski sektor, kar je potrjeno z več elementi iz spisa.

85 Prav tako je gotovo, da morata Komisija in delovna skupina, ki sta naslovnici teh informacij, v okviru faze predhodnega preizkusa, ki se izvaja pred oblikovanjem predloga spremembe Direktive 67/548, skrbno in nepristransko preučiti vse upoštevne elemente obravnavanega primera (po analogiji glej zgoraj v točki 72 navedeni sodbi Pfizer Animal Health proti Svetu, točki 171 in 172, in Alpharma proti Svetu, točki 182 in 183, ki se sklicujeta na zgoraj v točki 43 navedeno sodbo

Technische Universität München, točka 14). Poleg tega je treba opozoriti, da je Sodišče prve stopnje v okviru predpisov Skupnosti za antibiotike v prehrani živali in uporabo načela previdnosti, ki zahteva kolikor je mogoče izčrpno znanstveno presojo tveganj na podlagi znanstvenih mnenj, ki temeljijo na načelih vrhunskosti, preglednosti in neodvisnosti, menilo, da je obveznost skrbnosti pomembno procesno jamstvo, s katerim se zagotovi znanstvena objektivnost ukrepov in prepreči sprejetje samovoljnih ukrepov (zgoraj navedeni sodbi Pfizer Animal Health proti Svetu, točka 172, in Alpharma proti Svetu, točka 183).

86 Vendar v nasprotju s trditvami tožečih strank niti iz te sodne prakse niti iz sodne prakse, navedene v točki 72 in naslednjih zgoraj, ne izhajajo, da se lahko zainteresirani gospodarski subjekti v okviru postopka, katerega rezultat je sprejetje splošnih ukrepov, sklicujejo na obveznost skrbnosti, kakor je to mogoče v okviru postopka, katerega namen je sprejetje posamičnega upravnega akta. Nasprotno, Sodišče prve stopnje ugotavlja, da je v okviru zgoraj navedene sodne prakse in te zadeve obveznost skrbnosti zlasti objektivno procesno jamstvo, ki izhaja iz absolutne in brezpogojne obveznosti institucije Skupnosti glede priprave splošnega akta, in ne iz izvajanja kakršne koli posamične pravice.

87 V okviru postopkov, katerih rezultat je sprejetje splošnih ukrepov, kakršen je postopek v obravnavanem primeru, opredelitev obveznosti skrbnosti za procesno jamstvo namreč še ne pomeni, da so s tem gospodarskim subjektom, ki sodelujejo v zadevnem postopku, neposredno dodeljene pravice in da jim je zato zagotovljen dostop do sodišča Skupnosti. Tako razlago potrjuje dejstvo, da v zgoraj v točki 72 navedenih sodbah Pfizer Animal Health proti Svetu in Alpharma proti Svetu dopustnost ničnostne tožbe ni bila sprejeta na podlagi obveznosti skrbnosti kot procesnega jamstva, ki bi varovalo tožeče stranke, ampak zaradi drugih meril, vključno s procesnimi jamstvi, izrecno določenimi z zadevnimi predpisi, in je bilo na podlagi tega sklenjeno, da izpodbijana uredba tožeče stranke posamično zadeva (zgoraj v točki 72 navedeni sodbi Pfizer Animal Health proti Svetu, točka 90 in

naslednje, in Alpharma proti Svetu, točka 82 in naslednje). Poleg tega je bila obveznost skrbnosti v zadevnih sodbah upoštevana samo v okviru preizkusa zakonitosti izpodbijanih aktov (zgoraj v točki 72 navedeni sodbi Pfizer Animal Health proti Svetu, točka 171 in naslednje, in Alpharma proti Svetu, točka 182 in naslednje).

88 V okviru postopka prilagoditve Direktive 67/548 tehničnemu napredku je obveznost skrbnosti predvsem bistven in objektivni formalni pogoj, ki je v javnem interesu naložen s predpisi, ki izpolnjujejo merila znanstvene objektivnosti in temeljijo na načelih vrhunskosti, preglednosti in neodvisnosti (po analogiji glej zgoraj v točki 72 navedeno sodbo Pfizer Animal Health proti Svetu, točki 171 in 172, in sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Madura k sodbi Sodišča z dne 22. februarja 2005 v zadevi Komisija proti max.mobilu, C-141/02 P, ZOdl., str. I-1283, točki 55 in 56). Iz tega izhaja, da se obseg obveznosti skrbnosti jasno razlikuje od obsega te obveznosti iz upravnih postopkov, katerih namen je sprejetje posamičnih aktov, v okviru katerih je bil posameznikom s sodno prakso priznan varstveni značaj te obveznosti (glej zlasti zgoraj v točki 43 navedeno sodbo Technische Universität München, točka 14, ter sodbi Sodišča prve stopnje z dne 18. septembra 1995 v zadevi Nölle proti Svetu in Komisiji, T-167/94, Recueil, str. II-2589, točke od 73 do 76, in z dne 9. julija 1999 v zadevi New Europe Consulting in Brown proti Komisiji, T-231/97, Recueil, str. II-2403, točka 37 in naslednje). Čeprav poleg tega velja, da v okviru postopka, katerega rezultat je sprejetje splošnih ukrepov, obveznost skrbnosti ne ustvari posamične pravice, na podlagi katere bi bili posamezniki upravičeni do vložitve ničnostne tožbe, zato še ni izključena možnost, da se lahko ti, če je organ Skupnosti kršil to obveznost in so izpolnjeni pogoji dopustnosti ničnostne ali odškodninske tožbe, pred sodiščem Skupnosti sklicujejo na to pravico (glede tega glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 17. marca 2005 v zadevi Agraz in drugi proti Komisiji, T-285/03, ZOdl., str. II-1063, točke od 49 do 54).

89 Glede tega je treba še opozoriti, da iz sodne prakse, navedene v točkah 73 in 74 zgoraj, izhaja, da splošna načela prava Skupnosti, kot so pravica do zaslišanja in prav tako obveznost skrbnosti, v okviru postopka priprave splošnih aktov nimajo enakega obsega, kakor je istim načelom priznan v upravnih postopkih, katerih namen je sprejetje posamičnega akta. Iz navedenega sledi, da varstvenih načel, oblikovanih s sodno prakso v okviru takih upravnih postopkov, ni mogoče preprosto prenesti

na postopke, katerih rezultat je sprejetje splošnih ukrepov, in da zato pri teh samo z obstojem obveznosti skrbnosti še ni zagotovljeno posamično procesno jamstvo (v tem smislu, glede pravice do zaslišanja, glej zgoraj v točki 72 navedeno sodbo Pfizer Animal Health proti Svetu, točka 487 in navedena sodna praksa). Iz tega prav tako izhaja, da se tožeče stranke neupravičeno sklicujejo na zgoraj v točki 43 navedeno sodbo max.mobil proti Komisiji, ki jo je poleg tega Sodišče medtem v pritožbenem postopku razveljavilo (zgoraj v točki 88 navedena sodba Komisija proti max.mobilu).

- 90 Na podlagi navedenega je treba trditev tožečih strank glede obveznosti skrbnosti zavrniti.
- 91 Ker torej ne obstajajo niti izrecna niti implicitna procesna jamstva, s katerimi bi bile tožeče stranke zavarovane v okviru postopka prilagoditve Direktive 67/548 tehničnemu napredku, izpodbijanega akta ni mogoče šteti za akt, ki bi imel zanje obvezne pravne učinke, in torej niti za akt, ki bi ga bilo mogoče izpodbijati na podlagi člena 230 ES.
- 92 Iz navedenega izhaja, da izpodbijani akt za tožeče stranke nima obveznih pravnih učinkov in torej ne more spremeniti njihovega pravnega položaja. Zato ga ni mogoče šteti za akt, ki bi ga bilo mogoče izpodbijati na podlagi člena 230, četrte odstavke, ES.

Pravica tožečih strank do učinkovitega pravnega sredstva

- 93 Nazadnje je treba preučiti še trditev tožečih strank, da dopustnost tožbe izhaja iz načela zakonitosti in pravice do učinkovitega pravnega sredstva, saj naj bi bilo Sodišče prve stopnje edini organ, ki lahko presodi o zakonitosti izpodbijanega akta.

- 94 Glede tega je treba opozoriti na sodno prakso, na podlagi katere velja, da z morebitnim neobstojem pravnih sredstev, čeprav bi bil ta dokazan, s sodno razlago ni mogoče utemeljiti spremembe sistema pravnih sredstev in postopkov, določenih s Pogodbo. Na podlagi te sodne prakse taka okoliščina nikakor ne more omogočiti, da se ničnostna tožba, ki jo je vložila fizična ali pravna oseba in ne izpolnjuje pogojev iz člena 230, četrti odstavek, ES, razglasi za dopustno (sodba Sodišča z dne 1. aprila 2004 v zadevi Komisija proti Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, str. I-3425, točka 36; sodba Sodišča prve stopnje z dne 22. februarja 2000 v zadevi ACAV in drugi proti Svetu, T-138/98, Recueil, str. II-341, točka 68, in zgoraj v točki 72 navedeni sklep z dne 29. aprila 2002 v zadevi Bactria proti Komisiji, točka 54).
- 95 Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeče stranke niso dokazale, da gospodarski subjekt v njihovem položaju ne bi mogel izpodbijati veljavnosti nečrtanja kolofonije s seznama s tožbo, vloženo pri nacionalnih sodiščih zoper nacionalne izvedbene ukrepe, ki jih je sprejela zadevna država članica. V okviru takega spora bi bil lahko namreč izdan predlog za sprejetje predhodne odločbe za presojo veljavnosti zadevne direktive na podlagi člena 234 ES (glede tega glej sklep Sodišča prve stopnje z dne 30. aprila 2003 v zadevi Villiger Söhne proti Svetu, T-154/02, Recueil, str. II-1921, točki 60 in 61). Ne zdi se izključeno, da tožeče stranke ne bi mogle predlagati vsaj sprejetja nacionalnega ukrepa, ki bi ga bilo mogoče izpodbijati pred nacionalnim sodiščem, tako da bi na primer nacionalnim organom predlagale, naj se za kolofonijo uporabi odstopanje od uporabe Direktive 67/548 in kakršnih koli nacionalnih ukrepov za njen prenos. Poleg tega je treba poudariti, da tožeče stranke doslej očitno sploh še nikakor niso poskusile izpodbijati trenutne razvrstitve kolofonije med snovi, ki povzročajo preobčutljivost, čeprav je taka razvrstitev v veljavi že več kakor deset let, saj je bila sprejeta s spremembami, uvedenimi z direktivama 93/72 in 94/69. Torej ne morejo dokazati, da niso na voljo ustrezna nacionalna pravna sredstva. Dodati je treba, da iz sodne prakse Sodišča izhaja, da zgornjih trditvev ni mogoče ovreči, niti če je mogoče po konkretnem preizkusu nacionalnih postopkovnih pravil dokazati, da posamezniku ne dopuščajo vložitve tožbe, s katero bi lahko izpodbijal veljavnost izpodbijanega akta, saj bi moralo v takem sistemu sodišče Skupnosti v vsakem konkretnem primeru preučiti in razložiti nacionalno procesno pravo, kar bi presegalo njegove pristojnosti v okviru nadzora zakonitosti aktov Skupnosti (sodba Sodišča z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točka 43).

- 96 Zato je treba predlog za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta zavreči kot nedopustnega.

2. *Dopustnost odškodninskega zahtevka*

Trditve strank

- 97 Tožena stranka trdi, da je tudi odškodninski zahtevak nedopusten, ker naj bi bil vložen prepozno. Podredno trdi, da je odškodninski zahtevak očitno neutemeljen.
- 98 Intervenientka ni predložila stališč glede dopustnosti odškodninskega zahtevka.
- 99 Tožeče stranke opozarjajo, da je treba za zagotovitev dopustnosti odškodninske tožbe dokazati nezakonnost ravnanja tožene stranke, nastalo škodo ter vzročno zvezo med zadevnim ravnanjem in nastalo škodo (sodba Sodišča z dne 2. decembra 1971 v zadevi Zuckerfabrik Schöppenstedt proti Svetu, 5/71, Recueil, str. 975).
- 100 Prvič, glede nezakonnosti ravnanja, naj bi v obravnavanem primeru iz različnih razlogov za razglasitev ničnosti izhajalo, da je bilo ravnanje tožene stranke med sprejemanjem izpodbijanega akta, vključno z ravnanjem njenih zastopnikov v fazi

pred sprejetjem zadevnega akta, nezakonito. Tožeče stranke zlasti menijo, da je Komisija, ker ni sprožila postopka črtanja kolofonije s seznama, čeprav naj bi bilo tako črtanje „znanstveno utemeljeno“, preseгла svoja pooblastila in naj poleg tega tudi ne bi skrbno in nepristransko preučila pritožbe in zahteve, ki so ju predložile, zato naj bi kršila tudi obveznost dobrega upravljanja.

- 101 Na podlagi ustaljene sodne prakse naj bi za ugotovitev nepogodbene odgovornosti Skupnosti, če izpodbijani akt ni „zakonodajen“ in Komisija nima široke diskrecijske pravice, zadostovalo že nezakonito ravnanje. V obravnavanem primeru naj bi bil izpodbijani akt posamični ukrep, naslovljen na tožeče stranke, in ne „zakonodajni“ akt. Tudi če bi predpostavili, da je izpodbijani akt „zakonodajen“ – *quod non* –, tožeče stranke menijo, da je Komisija z njegovim sprejetjem dovolj očitno kršila višje pravno pravilo, ki varuje posameznike (zgoraj v točki 99 navedena sodba Zuckerfabrik Schöppenstedt proti Svetu in sodba Sodišča prve stopnje z dne 15. aprila 1997 v zadevi Schröder in drugi proti Komisiji, T-390/94, Recueil, str. II-501), saj naj bi kršila Pogodbo in več temeljnih načel prava Skupnosti, katerih namen je varstvo pravic posameznikov in njihovih upravičenih pričakovanj. Tožeče stranke poleg tega trdijo, da Komisija v okviru odločitev glede vključitve posamezne snovi v Prilogo I k Direktivi 67/548 nima široke diskrecijske pravice, saj naj bi ji bilo s pravili iz te direktive naloženo, da mora snovi razvrščati glede na lastnosti, ki jih imajo te same po sebi.
- 102 Drugič, glede škode, ki naj bi jo povzročil izpodbijani akt, tožeče stranke trdijo, naj bi njihove stranke v Evropski uniji zaradi te nezakonite razvrstitve izgubile zaupanje v kolofonijo in naj bi začele iskati nadomestne proizvode, v nekaterih primerih pa naj bi tudi postopoma prenehale uporabljati proizvode, ki vsebujejo kolofonijo, in naj bi se zato zadevni trg – in s tem tudi dobiček tožečih strank – zmanjšala. Poleg tega naj bi tožeče stranke v postopek razvrščanja in označevanja, ki je potekal zadnjih deset let, vložile veliko časa, energije in finančnih sredstev, zlasti za sodelovanje s pravnimi in tehničnimi svetovalci in strokovnjaki, ki so jim pomagali pripraviti to tožbo. Tožeče stranke ocenjujejo, da so doslej utrpeli finančno škodo, ki presega 250.000 EUR. Tožeče stranke Sodišču prve stopnje podredno predlagajo, naj ugotovi odgovornost Skupnosti zaradi škode, ki je neizogibna in jo je mogoče

predvideti z zadostno gotovostjo, tudi če je ni mogoče natančno številčno opredeliti (sodba Sodišča z dne 2. junija 1976 v združenih zadevah Kampffmeyer in drugi proti Komisiji in Svetu, od 56/74 do 60/74, Recueil, str. 711, točka 6).

- 103 Tretjič, glede vzročne zveze med nezakonitostjo izpodbijanega akta in škodo, ki so jo utrpeli tožeče stranke, te trdijo, da sta prekinitev poslovnih odnosov s strankami in dejstvo, da so te kolofonijo nadomestile z drugimi proizvodi, neposredna posledica izpodbijanega akta. Glede tega tožeče stranke Sodišču prve stopnje predlagajo, naj odloči, da jim mora tožena stranka povrniti škodo, nastalo zaradi sprejetja izpodbijanega akta, in odredi, naj višino odškodnine stranki določita z vzajemnim dogovorom ali naj jo, če tak dogovor ne bi bil mogoč, določi Sodišče prve stopnje (sodba Sodišča z dne 14. maja 1975 v zadevi CNTA proti Komisiji, 74/74, Recueil, str. 533).
- 104 Glede ugovora tožene stranke, ki meni, da je odškodninski zahtevek zastaral, tožeče stranke trdijo, da je začel rok za vložitev takega zahtevka teči na datum sprejetja izpodbijanega akta, saj naj bi se z zadevnim aktom končal upravni postopek presoje kolofonije. Zato bi Komisija verjetno kot prezgodnjo zavrnila tožbo, vloženo pred sprejetjem izpodbijanega akta. Ta naj bi bil opremljen z datumom 23. avgust 2003, medtem ko so tožeče stranke tožbo vložile 29. oktobra 2003, to je v petletnem roku, ki je določen za vložitev odškodninske tožbe iz člena 288, drugi odstavek, ES.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 105 Tožena stranka trdi, da je odškodninska tožba zastarala, ker naj bi bila vložena prepozno, tj. več kakor deset let po razvrstitvi kolofonije med nevarne snovi na

podlagi direktiv 93/72 in 94/69. Tožena stranka podredno trdi, da je zadevni predlog očitno neutemeljen, in se pri tem sklicuje na sklep Sodišča prve stopnje z dne 17. decembra 2003 v zadevi Krikorian in drugi proti Parlamentu in drugim (T-346/03, Recueil, str. II-6037, točki 14 in 15).

- 106 Najprej je treba opozoriti, da na podlagi člena 46 Statuta Sodišča velja, da tožbe proti Skupnosti v zadevah, ki izhajajo iz nepogodbene odgovornosti, zastarajo po petih letih od nastanka kršitve. Tako določen zastaralni rok lahko začne teči šele, ko so izpolnjeni vsi pogoji, ki veljajo za obveznost povrnitve škode. Ti pogoji so obstoj nezakonitega ravnanja institucij Skupnosti, obstoj zatrjevane škode in vzročna zveza med tem ravnanjem in zatrjevano škodo (sodba Sodišča z dne 27. januarja 1982 v združenih zadevah Birra Wührer in drugi proti Svetu in Komisiji, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 in 5/81, Recueil, str. 85, točka 10; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 16. aprila 1997 v zadevi Hartmann proti Svetu in Komisiji, T-20/94, Recueil, str. II-595, točka 107, in z dne 31. januarja 2001 v zadevi Jansma proti Svetu in Komisiji, T-76/94, Recueil, str. II-243, točka 76). Navedeni pogoj nedvomne škode je izpolnjen, kadar je škoda neizbežna in predvidljiva z zadostno gotovostjo, tudi če je ni mogoče natančno številčno opredeliti (sodba Sodišča z dne 14. januarja 1987 v zadevi Zuckerfabrik Bedburg in drugi proti Svetu in Komisiji, 281/84, Recueil, str. 49, točka 14).
- 107 Če izhaja odgovornost Skupnosti iz splošnega akta, začne zastaralni rok teči šele, ko nastanejo škodljivi učinki tega akta in posledično preden je bila zainteresiranim osebam povzročena nedvomna škoda (zgoraj v točki 106 navedena sodba Birra Wührer in drugi proti Svetu in Komisiji, točka 10; sodba Sodišča prve stopnje z dne 4. februarja 1998 v zadevi Bühring proti Svetu, T-246/93, Recueil, str. II-171, točka 66, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 17. januarja 2001 v zadevi Autosalone Ispra dei Fratelli Rossi proti ESAE, T-124/99, Recueil, str. II-53, točka 23).
- 108 V obravnavanem primeru tožena stranka upravičeno trdi, da razvrstitev kolofonije med nevarne snovi, ki je še vedno veljavna, nazadnje izhaja iz spremembe Direktive 67/548 z Direktivo 94/69, ki je začela veljati 3. januarja 1995, v nacionalne

zakonodaje pa jo je bilo treba prenesti najpozneje do 1. septembra 1996. Ugotoviti je namreč treba, da se z izpodbijanim aktom že veljavna razvrstitev ni v ničemer spremenila.

- 109 Iz tega sledi, da škoda, ki naj bi jo utrpele tožeče stranke, čeprav bi bila dokazana, nikakor ne izhaja iz izpodbijanega akta, ampak iz izvajanja Direktive 67/548 in kvečjemu iz spremembe te direktive glede razvrstitve kolofonije. Kot poleg tega upravičeno navaja tožena stranka, iz točke 99 tožbe izhaja, da tožeče stranke tudi same menijo, da je treba razlog za zadevno škodo iskati v „nezakoniti razvrstitvi“, to je aktu, s katerim je kolofonija razvrščena med nevarne snovi. Zato je treba trditev tožečih strank, da naj bi bil izpodbijani akt „izhodišče odškodninske tožbe, ker se je z njim končal upravni postopek presoje kolofonije [...]“, zavrnil. Nazadnje je ta trditev glede na presojo Sodišča prve stopnje iz točke 58 in naslednjih zgoraj vsekakor neutemeljena.
- 110 Torej je treba ugotoviti, od kdaj je mogoče šteti, da so bili v obravnavanem primeru izpolnjeni pogoji, ki veljajo za obveznost povrnitve škode.
- 111 Glede tega Sodišče prve stopnje ugotavlja, da tožeče stranke tudi potem, ko se je tožena stranka izrecno sklicevala na zastaranje, niso mogle predložiti konkretnih elementov, s katerimi bi lahko dokazale, na kateri datum ali v katerem obdobju so bili izpolnjeni vsi pogoji, ki veljajo za obveznost povrnitve zatrjevane škode. Namesto tega so le nedoločno in splošno trdile, da so zaradi „nezakonite razvrstitve“ njihove evropske stranke izgubile zaupanje v kolofonijo in naj bi zato začele iskati nadomestne proizvode, delno pa naj bi tudi postopoma prenehale uporabljati proizvode, ki vsebujejo kolofonijo, zato naj bi se zmanjšali tržni deleži tožečih strank in s tem tudi njihov dobiček. Tožeče stranke prav tako niso natančno opredelile, ali

je bila zatrjevana škoda enkratna ali neprekinjena. Zato – neodvisno od vprašanja, ali ti elementi sami po sebi zadostujejo za dokaz obstoja škode in vzročne zveze z domnevno nezakonitim ravnanjem – iz teh trditev ni mogoče izpeljati niti obdobja, kaj šele natančen datum, ko bi lahko izpodbijana razvrstitev ustvarila tak škodni položaj.

112 Glede na navedeno Sodišče prve stopnje meni, da tožena stranka upravičeno trdi, da bi morala zatrjevana škoda – če predpostavimo, da jo je dejansko povzročila razvrstitev kolofonije – nujno nastati takoj po začetku veljavnosti Direktive 94/69 ali najpozneje takoj po prenosu te direktive v države članice, kar je bilo treba storiti najpozneje do 1. septembra 1996, in so bili torej takrat izpolnjeni tudi pogoji iz drugega pododstavka člena 288 ES. Na podlagi trditev samih tožečih strank, ki menijo, da domnevna škoda izhaja iz razvrstitve kolofonije med nevarne snovi, je namreč zelo malo verjetno, da bi zadevna razvrstitev začela povzročati zatrjevane škodljive učinke šele ob koncu 90. let prejšnjega stoletja ali pozneje.

113 Na podlagi izčrpnega ugovora, ki ga je glede tega podala tožena stranka v točkah 51 in 53 ugovora nedopustnosti, bi morale tožeče stranke, katerih trditve iz tožbe so zelo nedoločne, vsekakor predložiti dodatne elemente glede natančnega datuma ali obdobja, povezane z začetkom domnevnih škodljivih učinkov, ter morebitnega neprekinjenega značaja domnevne škode. To velja še toliko bolj, ker tožeče stranke tudi same priznavajo, da so bile s škodljivimi učinki zadevne razvrstitve kolofonije na svojo gospodarsko dejavnost seznanjene že v 90. letih prejšnjega stoletja, ko so se začele močno truditi za to, da bi pri pristojnih organih Skupnosti dosegle črtanje te snovi s seznama.

114 Ker tožeče stranke glede ugovora nedopustnosti niso podale nobenih pojasnil, mora Sodišče prve stopnje pri odločanju o tem ugovoru upoštevati vsaj najpoznejši datum,

ki je bil določen za prenos Direktive 94/69 v nacionalno pravo, to je datum, ko je razvrstitev kolofonije, ki še vedno velja, nedvomno povzročila učinke v pravnem redu držav članic.

- 115 Iz tega sledi, da je začel na podlagi člena 46 Statuta Sodišča petletni zastaralni rok za vložitev odškodninskega zahtevka, če je bila škoda, ki naj bi jo utpele tožeče stranke, enkratna, teči najpozneje 1. septembra 1996. Na podlagi tega in ker zastaralni rok pred vložitvijo tožbe ni bil prekinjen, je tožba tožečih strank za ugotovitev nepogodbene odgovornosti Skupnosti 29. oktobra 2003 že zastarala, zato je odškodninski zahtevak nedopusten.
- 116 Čeprav tožeče stranke niso posebej utemeljile, kakšna naj bi bila škoda, Sodišče prve stopnje meni, da ta ni nujno enkratna, ampak bi lahko nastajala neprekinjeno. Pri neprekinjeni škodi zajema zastaranje v skladu s členom 46 Statuta Sodišča čas več kot pet let pred dejanjem prekinitve, brez vpliva na morebitne pozneje nastale pravice (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 21. aprila 2005 v zadevi Holcim (Deutschland) proti Komisiji, T-28/03, ZOdl., str. II-1357, točka 70 in navedena sodna praksa). V zvezi s tem je v skladu s členom 46 Statuta Sodišča zastaranje prekinjeno z vložitvijo tožbe pri Sodišču ali predhodnim zahtevkom, ki ga lahko oškodovanec naslovi na pristojno institucijo.
- 117 Vendar iz spisa izhaja, da tožeče stranke na Komisijo niso naslovile predhodnega zahtevka za povrnitev škode, kakor je to določeno z drugim stavkom člena 46 Statuta Sodišča. Zato je mogoče za dejanje, s katerim je bil na podlagi člena 46 Statuta Sodišča prekinjen zastaralni rok, šteti kvečjemu tožbo, ki je bila v tej zadevi vložena 29. oktobra 2003.

- 118 Na podlagi navedenega je treba zahtevek, tudi če bi bila škoda neprekinjena, vsekakor zavreči kot nedopustnega, saj se nanaša na škodo, ki naj bi jo tožeče stranke utrpele več kot pet let pred zgoraj navedenim datumom, to je pred 29. oktobrom 1998.
- 119 Poleg tega Sodišče prve stopnje, ki lahko na podlagi člena 113 Poslovnika kadar koli po uradni dolžnosti preizkusi, ali so izpolnjene procesne predpostavke javnega reda, meni, da je odškodninski zahtevek, tudi če ob morebitni neprekinjeni škodi ne bi zastaral, vsekakor nedopusten na podlagi člena 44(1)(c) Poslovnika.
- 120 Na podlagi te določbe mora namreč vsaka tožba vsebovati predmet postopka in kratek povzetek tožbenih razlogov. Ta podatek mora biti dovolj jasen in natančen, da omogoči toženi stranki pripravo obrambe in Sodišču prve stopnje, da odloči o tožbi, glede na okoliščine primera, brez drugih podatkov v utemeljitev. Za zagotovitev pravne varnosti in učinkovitega sojenja je za dopustnost tožbe odločilno, da so bistveni dejanski in pravni elementi, na katerih temelji, vsaj na kratko, vendar pregledno in razumljivo povzeti v sami tožbi. Natančneje, tožba za povrnitev škode, ki naj bi jo povzročila institucija Skupnosti, mora vsebovati elemente, ki dopuščajo opredeliti ravnanje, ki ga tožeča stranka očita instituciji, razloge, zaradi katerih meni, da obstaja vzročna zveza med ravnanjem in škodo, ki naj bi jo utrpela, ter naravo in obseg te škode (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 10. februarja 2004 v združenih zadevah Calberson GE proti Komisiji, T-215/01, T-220/01 in T-221/01, Recueil, str. II-587, točka 176, in z dne 3. februarja 2005 v zadevi Chiquita Brands in drugi proti Komisiji, T-19/01, ZOdl., str. II-315, točka 64 in naslednje).
- 121 Vendar je treba ugotoviti, da tožba v tej zadevi ne izpolnjuje navedenih pogojev, saj v njej niso jasno, nedvoumno, pregledno in razumljivo navedeni niti sestavni

elementi domnevne škode niti vzročna zveza med domnevno nezakonitim ravnanjem in to škodo.

122 Trditve tožečih strank o vzroku za nastanek škode so namreč tako nedoločne, da Sodišče prve stopnje na podlagi predloženih podatkov ne more odločati. Kot izhaja iz ugotovitev, podanih v točkah od 108 do 113 zgoraj, je nemogoče dovolj natančno opredeliti škodni dogodek in začetek nastanka škode ter na podlagi tega morebitno trajanje nastale škode. Tožeče stranke prav tako niso predložile konkretnih elementov, s katerimi bi bilo mogoče pojasniti, zakaj naj bi finančno škodo, ki jo ocenjujejo na najmanj 250.000 EUR in naj bi jo utrpele zaradi prizadevanj za črtanje kolofonije s seznama, in zatrjevano škodo, ki naj bi izhajala iz domnevne prekinitve poslovnih odnosov s strankami, povzročilo nezakonito ravnanje, na katero se sklicujejo primarno, torej izpodbijani akt kot tak.

123 Poleg tega je treba opozoriti, da si trditve tožečih strank glede vzročne zveze nasprotujejo: te po eni strani namreč primarno trdijo, da je škoda posledica izpodbijanega akta kot takega, po drugi strani pa vsaj implicitno – in v nasprotju s prvo trditvijo – trdijo, da je škodo, ki naj bi jo utrpele, povzročila „nezakonita razvrstitev“. Vendar tožeče stranke v točki 102 tožbe navajajo, da je „[g]lede vzročne zveze med nezakolitostjo izpodbijanega [akta] [...] in nastalo škodo [...] očitno, da sta bila prekinitve poslovnih odnosov s strankami in dejstvo, da so te kolofonijo nadomestile z drugimi proizvodi, neposredna posledica dejstva, da je Komisija zavrnila črtanje kolofonije iz Priloge I k Direktivi 67/548“.

124 Iz tega sledi, da tožba ne izpolnjuje pogojev glede opredelitve domnevne škode in vzročne zveze med domnevno nezakolitim ravnanjem in to škodo, opredeljenih v členu 44(1)(c) Poslovnika. Nazadnje, tudi če bi bil odškodninski zahtevek dopusten, iz zgoraj navedenega izhaja, da bi bil vsekakor očitno neutemeljen.

125 Zato je treba obravnavani odškodninski zahtevek zavreči kot nedopusten.

3. *Dopustnost ugovora nezakonnosti na podlagi člena 241 ES*

Trditve strank

126 Tožena stranka izpodbija tudi dopustnost ugovora nezakonnosti direktiv 93/72 in 94/69, na katerega se sklicujejo tožeče stranke.

127 Intervenientka ni predložila stališč glede dopustnosti ugovora nezakonnosti.

128 Če bo predlog za razglasitev ničnosti nedopusten, tožeče stranke Sodišču prve stopnje podredno predlagajo, naj na podlagi člena 241 ES odloči, da se vpis kolofonije v Prilogo I k Direktivi 67/548 zanje ne uporablja.

Presoja Sodišča prve stopnje

129 Glede dopustnosti ugovora nezakonnosti je treba ugotoviti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da možnost iz člena 241 ES, na podlagi katerega se je mogoče sklicevati na neuporabo splošnega akta, ki pomeni pravno podlago izpodbijanega akta, sama po sebi zadevni osebi še ne daje pravice do vložitve tožbe, saj je mogoče

to pravico uveljavljati samo posredno. Če torej ni izkazana pravica do vložitve tožbe o glavni stvari, ki se v tem primeru nanaša na ničnostno tožbo in odškodninski zahtevek, se ni mogoče sklicevati niti na člen 241 ES (sodbi Sodišča z dne 16. julija 1981 v zadevi Albini proti Svetu in Komisiji, 33/80, Recueil, str. 2141, točka 17, in z dne 11. julija 1985 v združenih zadevah Salerno in drugi proti Komisiji in Svetu, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 in 10/84, Recueil, str. 2523, točka 36; sodba Sodišča prve stopnje z dne 22. oktobra 1996 v zadevi CSF in CSME proti Komisiji, T-154/94, Recueil, str. II-1377, točka 16, in sklep Sodišča prve stopnje z dne 19. septembra 2001 v združenih zadevah Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa in drugi proti Svetu, T-54/00 in T-73/00, Recueil, str. II-2691, točka 82).

- ¹³⁰ Iz tega sledi, da je treba ugovor nezakonitosti na podlagi člena 241 ES zavreči kot nedopustnega, ne da bi bilo treba preučiti, ali je izpodbijani akt povezan z direktivama 93/72 in 94/69.

Stroški

- ¹³¹ V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeče stranke niso uspele z nobenim od predlogov, zato se jim v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov postopka.
- ¹³² Na podlagi člena 87(4), prvi pododstavek, tega poslovnika države članice, ki so se kot intervenientke udeležile postopka, nosijo svoje stroške. Zato Republika Finska kot intervenientka nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (tretji senat)

sklenilo:

- 1. Tožba se zavrže kot nedopustna.**

- 2. Tožeče stranke nosijo svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila tožena stranka.**

- 3. Intervenientka nosi svoje stroške.**

V Luxembourggu, 14. decembra 2005

Sodni tajnik

E. Coulon

Predsednik

M. Jaeger

Stvarno kazalo

Pravni okvir	II - 5847
1. Upoštevne določbe iz Pogodbe ES	II - 5847
2. Razvrstitev med nevarne snovi	II - 5848
3. Prilaganje Direktive 67/548 tehničnemu napredku	II - 5853
Dejansko stanje in postopek	II - 5856
Pravno stanje	II - 5860
1. Dopustnost predloga za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta	II - 5860
Trditve strank	II - 5860
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 5865
Uvodne ugotovitve	II - 5865
Pravna narava izpodbijanega akta	II - 5867
— Uvodne ugotovitve	II - 5867
— Domnevno upravni in posamični značaj preizkusa lastnosti, ki jih imajo snovi same po sebi	II - 5868
— Domnevno upravni in dokončni značaj zavrnitve Komisije in prenos sodne prakse glede zavrnitve pritožbe ali ustavitve pritožbenega postopka na področju konkurence	II - 5870
Obstoj procesnih jamstev, zagotovljenih posameznikom v okviru postopka prilagoditve Direktive 67/548 tehničnemu napredku	II - 5873
— Uvodne ugotovitve	II - 5873
	II - 5895

— Obstoj izrecnih procesnih jamstev v okviru postopka prilagoditve Direktive 67/548 tehničnemu napredku	II - 5875
— Obstoj procesnih jamstev, ki izhajajo iz splošnih pravnih načel ...	II - 5878
Pravica tožečih strank do učinkovitega pravnega sredstva	II - 5881
2. Dopustnost odškodninskega zahtevka	II - 5883
Trditve strank	II - 5883
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 5885
3. Dopustnost ugovora nezakonnosti na podlagi člena 241 ES	II - 5892
Trditve strank	II - 5892
Presoja Sodišča prve stopnje	II - 5892
Stroški	II - 5893